

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 12.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983002202672/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Han skyndte sig, hvad han kunde, for han skønnede, at det vilde blive Aften, inden han fik det hele bjærg.

Naar han saa havde faaet fem Kasser fulde op, læssede han det paa Hjulbøren og trillede det ned til Smeltehytterne.

Martin maatte blive siddende oppe ved Minen og vente. Men da hans Fader havde læsset den sidste Børfuld, sagde han til Drengen: »Saa, nu er vi færdige. Nu kan Du følge med ned.»

Inden han greb fat i Børens Haandtag, tog han et Erts-Stykke og sagde: »Martin, kom hér hen og see! — Hvad tykkes Du, dét ligner?»

»Det lignet en sort Sten,« sagde Drengen.

»Ja, for det er det ogsaa. — Men see nu hér!« — Hans knækkede det langagtige Stykke Kobber-Skiifer over mod Børens jærbeslæede Hjul. Saa viste han Drengen Bruddet:

»Kan Du see det røde og det blaa, dér skinner? — Det er Kobber, naar det bliver smeltet ud. — Men kan Du saa see det hvide, som skinner? — Hvad?»

»Ja.«

»Det er Sølv. — Det smeltes ud fra Kobberet igjen.«

»Der er ikke ret meget,« sagde Drengen.

»Er der ikke ret meget? Da er der mere, end der plejer at være i et enkelt Stykke. — Greverne paa Slottet de faar 25.000 Sølvdalere om Aaret af alle Bjærgene her tilsammen, — foruden det, som vi andre faar.«

»Hvad for nogen andre?»

»Vi Bjærgmænd og Hytte-Mesteren og Smeiterne — og saa Lejerne, Garveren f. Ex.,« mumlede Hans. »Ja, dem kjender Du ikke.«

Han brød endnu et Par Stykker Erts, — saa kjørte han nedad med sit Læs, fulgt af Drengen, der havde ondt ved at staa paa den ujævne Bjærgsti.

Det var en farlig god Erts, han havde brudt i Dag, tænkte Hans. Han kunde ogsaa mærke det paa Vægten af Læsset. Han havde vistnok tjent dobbelt Dagløn. Det syntes han kunde være et Tegn paa, at Arbejdet var gjort i den hellige Treenigheds Navn, ihvor megen Uro han end havde haft. Derpaa kunde det ogsaa tyde, at han nu slet ingen Tanke havde om at ville blive ved paa samme Sted mer, omendskjønt Fristelsen jo dog kunde have været stor nok.

Nede ved Smeltehytten satte han sin Trillebør ind i et